

EKSİ 25 DERNEĞİ
Orada Çocuk Var!!

PANDEMİDE YAŞADIKLARIMIZ

Avrupa
Birliği **sivil
düşün**

EKSİ 25 DERNEĞİ

YAZARLAR

Eksi 25 Derneği Çocuk Grubu

Elif Zülal KARAKAYA

Ali Eren DEMİR

Başak BAYAR

Bengisu MAVİ

Duru Esila SENDİR

Selen İYİLİK

ILLÜSTRASYON

Aslı ALPAR

TASARIM

Meltem HOCAOĞLU

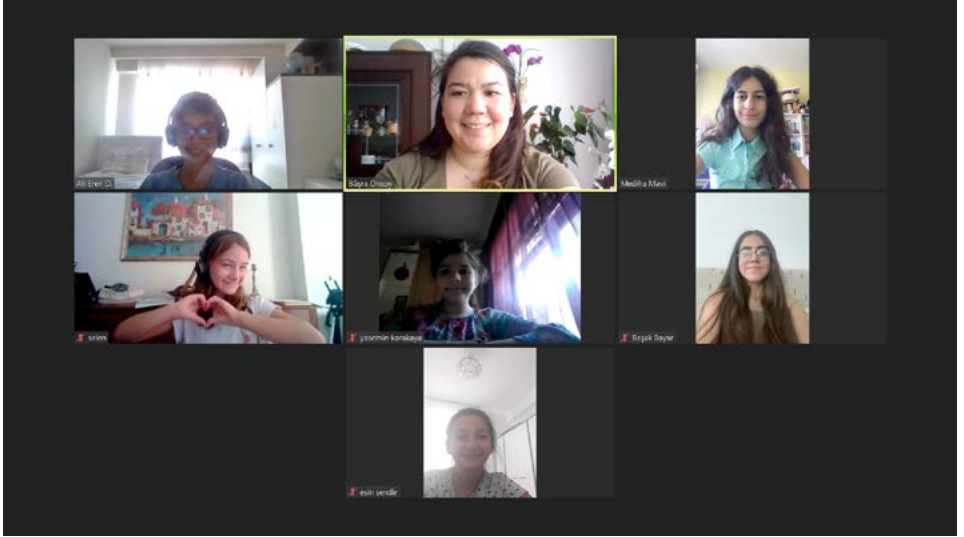
BASKI

ÇATI PROMOSYON

"Bu kitapçık Avrupa Birliği Sivil Düşün Programı kapsamında Avrupa Birliği desteği ile hazırlanmıştır. İçeriğin sorumluluğu tamamıyla << Eksi 25 Derneğine >> aittir ve AB'nin görüşlerini yansıtmamaktadır."

PEKİ BİZ KİMİZ?

Pandemi sürecinde **#evdekal**'dığımız günlerde neler hissettiğimizi anlatmak için bir araya gelmiş altı kafadarız

Benim adım Elif Zülal ama Elif'i tercih ediyorum. Kısaca açık tenli, kahverengi gözlü ve kahverengi saçlıyım (saçlarımla çok uzun olduğunu söylerler), uzun boylu ve zayıf biriyimdir (yaşıtlarım arasında). Etek ve elbiselerle çok aram yoktur, genelde pantolon, eşofman ya da şort tercih ederim. Genelde ellerim ve ayaklarım soğuk olurlar (annem bu yüzden bana kansız diyor).

Babamın deyişle erkek olacaktım son dakika kız olmuşum, ayrıca badminton oynamak, paten kaymak, müzik dinlemek, bir şeyler yazmak, resim yapmak, yüzmek ve boyama yapmaktan hoşlanırım (genelde akrilik boyayla boyama yapmaktan). Başkalarına benzemeyi hiç sevmem, farklı olmak her zaman en iyisidir bence ve insanlar

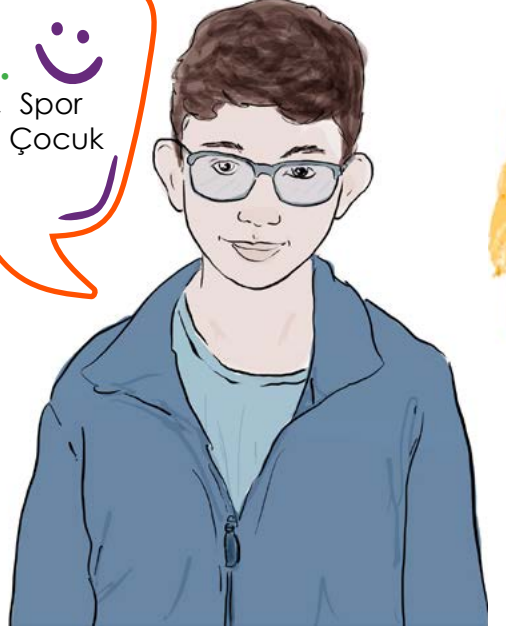
bana hep çok geniş bir hayal gücümün olduğunu söyler. Kedilere tek kelimeyle bayılırım ama onlara alerjim var (maskeyle sevebiliyorum).

Gerçek olmadıklarını bilsem de en sevdiğim hayvanlar ejderhalar, eğer yaşamış olanlardan seçmem gerekirse dinazorlar ve eğer yaşayanlardan seçmem gerekirse yılan, timsah, zürafa, filki, baykuş ya da kedigillerden birini seçerdim. Anlayacağınız üzere hayvanları çok severim ve küçüklüğümde beri babamla baya belgesel izledik. En sevdiğim renkler mor, mavi ve yeşil, aslında kahverengi ve turuncu dışında diğer renklerle de sıkıntı yaşamam (ayrıca pembe ile de pek hoşlaşmam).

Ben Ali Eren Demir.

12 yaşımdayım. Bahçeşehir'de okuyan, Spor yapmayı seven birisiyim ve Eksi 25 Çocuk Köyü'nün parçasıyım.

Ben Başak

soy ismim Bayar. 14 yaşımdayım ve Eskişehir Yeni Yol Fen Lisesine gidiyorum. 9. Sınıfım, Eskişehir'de yaşıyorum. Annem de babam da öğretmen. Maalesef bu pandemi sürecinde LGS'ye girdim. Bir de kedim var adı Duman henüz iki yaşında. Hayvanlara ve doğaya bayılırım. Ayrıca müziğe karşı özel bir ilgim var. Ortaokuldayken okulun koro grubunda solisttim. Müzik benim için bir yaşam tarzı olmazsa yaşayamazdım. Dans etmeye de bayılırım. Film izlemek, kitap okumak boş zamanlarımda yaptığım en iyi aktivitelerden bir kaç; hayatımda en korktuğum şey yılan, en sevmediğim yemek kabak yemeği, en sevdiğim ise ıspanak. Aileme ve arkadaşlarıma çok değer veririm onlar benim için her şeyimdir.

Ayrıca her zaman pozitif bir insan olmuşumdur. Bana göre eğer çevreye e olaylara pozitif yaklaşırsan insanlar sana ona göre davranmaya, olaylar ise ona göre gelişmeye başlar.

Ben Bengisu Mavi. 12 yaşında genç kızım.

Duymamı sağlayan cihazlarım var. Ama cihazlarım pek görünmez çünkü onları kapatan koyu kestane renginde, dalgalı ve biraz kabarık saçlarım var. Saçlarımla aynı renkte bilye gibi kahverengi gözlerim bulunuyor. Herkes gözlerimi ve saçlarımı çok beğeniyor. Neden beğenildiğini anlayabilmiş değilim. Uzun boyluyum ve zayıf bir fiziğim var. Uzun boylu olmamın sebebi spor yapmam ve aileden gelen genetikten kaynaklanıyor. Herkes çok uzun olduğumu söylüyor. Yaptığım sporlar badminton ve tekvando. Bu arada tekvandoya yeni başladım. Cidden harika sporlar ve sizin reflekslerinizin gelişmesini, disiplinli ve düzenli olmayı, mücadele etmeyi öğreniyorsun. Hızın artıyor ve daha sağlıklı oluyorsun.

Dış görünüşümü anlattım ve yaptığım sporları söyledim ama nasıl bir kişiliğimin olduğunu anlatmadım. Arkadaş canlısı, her şeye pozitif bakan, komik, -arkadaşlarım palyaço gibi olduğumu söylüyor.- sevecen, yardımsever, nazik, hayat dolu, empati kuran, zeki ve başarılı bir insanım. Beni tanıyanlar içimde parti havası olduğunu bilirler. Aslında daha birçok özelliğim var ama yaz yaz bitmez. Ayrıca çok konuşkan bir insanım ve meraklıyım. Bundan dolayı insanların kafasını şişiririm. Meraklı olduğum için araştırmayı çok severim. Okul hayatımda ise gayet başarılı bir öğrenciyim ve öğretmenlerim tarafından seviliyorum. Notlarım ise baya yüksek. Okuldaki arkadaş ortamım da mükemmel. Onları kardeşim olarak görüyorum. Cidden harika insanlar. İlkokuldaki arkadaşlarım ve küçüklüğümden beri bana destek olan ilkokul öğretmenlerim de öyle. Hepsini çok seviyorum. Artık beni az çok tanımışsınız ama bir insanın ilgi alanlarını bilmeden o insanın nasıl biri olduğunu çözemezsin. İlgi alanlarım çok fazla çünkü çok yönlü bir insanım. Kitap okumayı severim ve yazmaktan -bu arada ben kitap yazdım ama daha basılmadı- hoşlanırım. Resim çizmek, fotoğraf çekmek vazgeçilmezimdir. Harika resimler çizerim. Fotoğraf çekmekten dolayı bazen galerim sürekli çektiğim fotoğraflarla doludur. Spor yapmam enerjik olmamı sağlar. Daha iyi zinde olurum. Bir de hayal kurmak ve bir şeyler uydurup kafamın içinde senaryo yazmak gibi bir huyum vardır. Böylece kafamı hayal dünyamla doldururum. Bundan dolayı gece yatarken bön bön tavana bakmak bile benim için anlamlıdır. Dans etmek ruhumu canlandırır. Müzik dinlemek ise günü iyi geçirmemi sağlar. Hatta bazen müzik dinlemesem de müzik kafamın içinde çalabilir. Drama kursuna gittiğim için canlandırma yeteneğimi çevremdekiler çok beğenir.

Merhaba ben **Selen İyilik**
9 yaşındayım 3. sınıfa gidiyorum.
Drama, resim ve müzik dersini
seviyorum :)

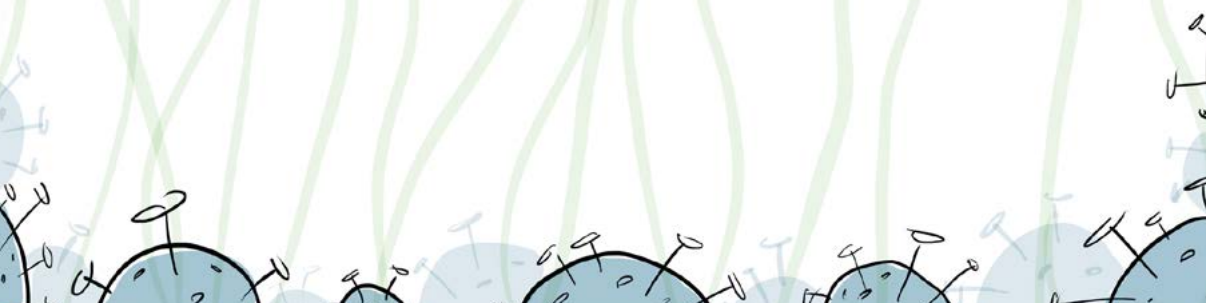

Merhaba ben Duru Esila Sendir.

Ben spor yapmayı, gezmeyi ve oynamayı
severim.

PANDEMİNİN EN'LERİ

PANDEMİNİN EN EĞLENCELİ GÜNÜ

Benim en mutlu olduğum gün büyük ihtimalle şu bize ilk üç saat dışarı çıkma iznini duyduğum gündü. Koltuğum üzerinde oturmuştum, anneler güncel haberlere bakıyorlardı o sırada annem dönüp bana 3 saat çocuklara sokağa çıkma izni olacağını söyledi bir anda ağız kulaklarımda salonda daireler çizerken buldum. Neler yapmalıyım, nasıl olacak, her şey nasıl değişmiş olabilir düşüncelerinin karışıklığında gez-

inirken buldum. Çok heyecanlı olduğum dışarıdan belli oluyordu, bilginin doğruluğu için haberlere bakıyordum (ki hiç haber seyretmem). Evet sonunda dışarı çıkacaktım, kaç ay sonra sonunda. **Elif**

Sokağa çıkıp bisiklet sürmek bana çok güzel geldi. **Ali Eren**

Bence karantinanın en eğlenceli günü kesinlikle anneannemlerin geldiği gündü çünkü yaklaşık iki aydır görüşemiyorduk ve onları gerçekten çok özlemiştim. Açıkçası onları gördüğümde "Acaba benden onlara virüs geçer mi?" diye kendi kendime söyledim ama sonra her şeyi unuttum. Onlarla sohbet etmek ve onları görebilmek psikolojimi çok iyi etkiledi. Evde yaptıklarımı onlara anlatırken; evde de ne kadar çok şey yapabileceğimizi fark ettim. Sohbet ettikten sonra beraber film izledik normalde böyle şeyler bana pek cazip gelmez ama korona cidden az ile yetinmeyi öğretiyor ve küçük şeylerle bile çok mutlu oyalanabiliyorsunuz. **Başak**

Pandemi sürecinde eğlenceli gün olmadı demeyin. Elbette eğlenceli bir gün olmuştur. Mesela pandemi sürecinde ailenizle oyun oynamış veya film izlemiş olabilirsiniz. Veya da küçüklük anılarınızla ilgili konuşurken fotoğraf albümünüze bakmış da olabilirsiniz. Her şey olabilir. Mesela ben ailemle film seyretmişim ve çok eğlenmişim. Kimi yerinde ağlamış kimi yerinde kıkıltılarla gülmüştük. Ne eğlenceli bir gündü ama. Hiç bitmeseydi keşke. Birde pandemi sürecinde geçirdiğim eğlenceli bir günüm daha var. O gün arkadaşlarımla telefonda bolca konuşmuştum. Bana göre hem eğlenceli hem de güzel bir gündü. Çünkü aylarca arkadaşlarımla sesini duymamışım. İyi gelmişti. O gün yüzüm hep mutluydu. Tüm gün 32 dişimle sırttığımından hiç şüphem yok. **Bengisu**

Benim için pandeminin en eğlenceli günü aylar sonra dışarı çıktığımız o ilk gün. Tabi ki tüm çocuklar için en eğlenceli gün ilk dışarı çıktığımız gün ama benim için ilk günün eğlenceli olma sebebi o ilk gün önce çocuk köyüne sonra arkadaşşıma gitmiş olmam:) **Selen**

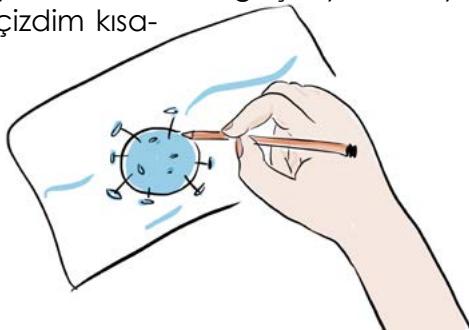
**PANDEMİNİN
EN SIKICI GÜNÜ**

Pandemi de en sıkıldığım gün daha doğrusu günler şu son haftalardı. İlk başlarda en azından film izliyorduk, resim çiziyorduk, oyun oynuyorduk ama son zamanlarda bu saydığım her şeyi bolca yaptığım için iyice sıkılmışım. Yapabileceğim aktivite kalmamıştı, hepsini yapmıştım. Film izledim, kitap okudum, oyun oynadım, bir şeyler boyadım, resim çizdim kısa-

cası yapılabilecek bütün aktiviteleri yaptım. Evde oynayabileceğim masa oyunu dâhil hiçbir şey kalmadı, o aralar annemleri yalan yok baya bir tık boğaz etmişim, ama haklıydim bence üç ay bakkala bile gidemiyorsun, kapının önüne çıkınca polis var mı yok mu her dakika bakıyorsun olmuyor yani geçmiyor akıyor zaman. **Elif Zülal**

Pandemi deki en sıkıcı günüm UZAKTAN EĞİTİM! **Ali Eren**

Açıkçası benim için pandeminin en sıkıcı günü değil de, günleri vardı. Özellikle son aylar, artık çok bunalmış ve kafayı yemek üzereydim çünkü LGS'ye hazırlanıyordum. Her gün akşama kadar ders çalışmalı bir de evden çıkmamalıydım. Online dersleri hiç söylemiyorum bile mikrofonu kapatamayan öğrenciler mi dersiniz yoksa hiç canlı ders açamayan öğretmenler mi? Anlayacağınız karantina berbatı. Online sınavlar da beni çok bunaltıyordu çünkü soruyu canlı canlı göremeyince daha da çok sinirleniyor ve sonuçları görünce bir hayli de canınız sıkılıyordu. **Başak**

Pandemi süreci bazen bana zor ve sıkıcı geliyordu. Sanki zaman hiç geçmeyecek, bu korkunç ve olağanüstü günler hep yaşanacakmış gibiydi. Sürekli aynı günü yaşayacağım hissine kapılıyordum. O günde aynen böyle hissetmiştim. Ne yapsam çok çabuk canım sıkılıyordu. Televizyon izlesem, tabletle oynasam, kitap okusam dahi "can sıkıntısı" adlı duygu her dakika yanımda bitiveriyordu. Tam bir kâbus gibiydi. Somurtuyordum hep. Mutlu olmaya çalışsam da fayda etmiyordu ki mutlu olayım. Mutlu olmam imkânsız gibiydi. Bir de pandemi sürecinde o kadar çok yalnız ve mutsuz hissediyordum ki bıraksalar evden kaçıp arkadaşlarıma yanına giderdim. O derece yalnızlık bulutları üstümdeydi. Şimşek çakıyor, yağmur yağıyor bu da can sıkıntısına sebebiyet veriyordu. Hani bazen canımı sıkıldığında bağıırıp çağırırsınız ve ağlarız ya. Öyle oluyordu. İster istemez ağlıyordum "Yalnızım", "Arkadaşlarım gene aramadı.", "Neden hal hatır sormuyor? Neden?" diye geçiriyordum içimden. Ama bu da zamanla geçiyordu. **Bengisu**

Pandemi deki en sıkıcı gün hiç dışarı çıkamadığımız günler. **Duru Esila**

Benim için pandeminin en sıkıcı günü o ilk dışarı çıkacağımız gün yani hem en mutlu olduğum hem de nasıl en sıkıcı günü. En sıkıcı günü olmasının sebebi dışarı çıkmak için bekliyorum ama zaman gelmiyor. Sanki hani çizgi filmlerde olur- ya bir cihaz vardır zamanı yavaşlatır filan sanki birisi o cihazlardan biriyle zamanı yavaşlatmıştı **Selen**

Pandeminin ilk günü. Salonda yemek masasındaki beyaz sandalyenin birinde oturuyordum, teyzemler de gelmişti. Akşam yemeği yerken babam yeni vaka sayısına bakmak için telefonunu aldı sonra dönüp 20 yaş altına sokağa çıkma yasağı geldiğini söyledi ne yalan söylüyüm o gün tam 12'ya kadar dışarıda babam ve teyzemlerle yürüdük sonunda o ilk pandemi günü geldi, ben çok da kötü olmaz diyordum sonuçta ev ne kadar kötü olabilir ki? ÇOK KÖTÜYMÜŞ. İlk günden evden bezdim, çok boş ve hayatımın gereksiz bir günüydü. Normalde gitmeyi sevmem ama annemin bizi evden çıkarmadığı o aralar bakkala gitmeye bile razıyım. Babam gidiyor ama ben gidemiyorum, çok rahatsız edici, gidebileceğini bilmek bile ne kadar güzelmiş meğer. O güne gelince... çok boştu o kadar boştu ki anlatacak bir şey bile bulamıyorum hiçbir şey yapmadım daha ne anlatabilirim bilmiyorum çok boştu. **Elif Zülal**

PANDEMİNİN FARKLI YÖNLERİ

Kısaca şunu diyebilirim ki annem evde makyajsız da oturabileceğini öğrendi. **Elif Zülal**

Bu dönemde yemek yapmayı öğrendim. **Ali Eren**

LGS'ye hazırlandığım için karantina çok işime yaramıştı çünkü okulda derslere zaman ayırmak yerine evde o zamanı, testlere ayırdım ve daha çok çalışmaya vaktim oldu. Ayrıca sağlık açısından da bir sürü şey öğrendim neler yaparsak kendimizi koruruz gibi konularda bilgilendim. Okulun ise hayatımda çok önemli bir yeri olduğunu öğrendim özellikle sosyalleşme konusunda, meğerse okulsuz hayatım hiçmiş. Psikolojimi ayakta tutan şeymiş. Cidden okulu çok özledim ve bir an önce ona kavuşmak istiyorum. Sağlığımın değerini de çok anladım, insanları televizyonda o şekilde yataklarda gördüğüm de kendimi çok değerli hissettim. **Başak**

Benim açımdan olumlu yönleri; ailemle beraber ilk kez bu kadar uzun bir sürede bir arada olmuş olmamız, annemin yaptığı ev işlerini daha iyi inceleyebilmiş olmam ve ailecek evde sinema keyfi yapabilmemizdi. :) Ha bir de babamla İngilizce pekiştirmiş olmamızdı. Evde "How are you?", "I know", "I don't know", "I will angry", "Shut up!" gibi kelimeler evde uçuşuyordu. **Bengisu**

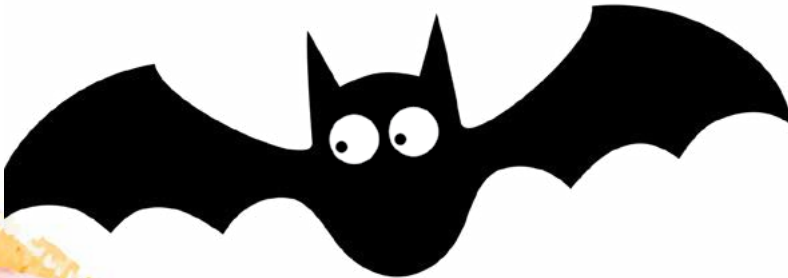
Sınav olmamız, direk sınıftan geçmemiz. **Duru Esila**

Ailemle daha fazla zaman geçirdim. Mesela ablamla. Ablamla eskiden sadece akşamları zaman geçiriyorduk şimdi ise tüm gün birlikteyiz. **Selen**

OLUMSUZ YÖNLERİ

Ülkece tembelleştik bence, dışarı çıkıp yürüyemiyorsun, koşamıyorsun, paten süremiyorsun hiçbir şey yapamıyorsun. Ayrıca kendimi hiç hissetmediğim kadar boş ve yalnız hissettim. Son olarak uzaktan eğitim hiç bana göre bir şey değil. **Elif Zülal**

O kadar çok olumsuz yönü vardı ki -bana göre- evde üzölmeye alışmıştım. Evde haftada 1- gün sinirim bozulduğunu dile getiriyordum. Hatta bazı günler nedensiz yere ağlıyordum. Göz pınarlarım ağladığım için hiç kuru kalmıyordu. Sadece mu dostum? Hayır! Neredeyse her gün bazı şeylere üzölüyordum. Mesela yalnızlığım, can sıkıntısına, dışarı çıkamamama. Evde kendimi çok yalnız ve mutsuz hissediyordum. Sanki dünyada bir tek ben kalmışım gibiydi gözümde. Dünyada benim gibi olan onlarca, yüzlerce, hatta binlerce çocuk olduğunu biliyordum ama... Ama bu beni teselli etmiyordu. Kendimi çok yapayalnız hissediyordum. Sanki sonu olmayan ve kapkaranlık bir odaya kilitlenmişim gibiydi. Ağlamak istiyordum, bağırarak istiyordum. Tüm dünyayı karşıma alıp "Çinliler bir yarasa yedi diye ben eve kapanmak zorunda mıyım?" diye bağırarak, çağırmak, hatta "Çinlileri haritadan silmezsek başımıza türlü türlü belalar gelmeye devam eder." demek istiyordum. Ama kim takardı ki? Yalnızlık hissinden sonra başımın diğer belası can sıkıntısıydı... Her dakika yanımdaydı. Ben ve can sıkıntım yılın çifti olurduk. O dereceydi yani. Yemek yesem can sıkıntılı, resim çizsem ya da telefona baksam can sıkıntılıydı. Bir tek film izlerken gelmiyordu. Yoksa ben şu an can sıkıntısından tahtalıköye gitmiştim. Can sıkıntısından başıma gelmeyen kalmadı. Bir de başımın belaları listesinde 3. sırada olan kişiyi takdim ediyorum: Dışarı çıkamama siniri. Evet, dışarı çıkmadığım zaman hissettiğim kızgınlık. Hatta dışarı çıkan tanıdıklarımı kıskanma duygusu. Yani kıskançlıkla kızgınlığın birleşimi. Öyle diyeyim ben size. Şimdi bu duygu beni çok ama çok kızdırıyor ondan dolayı annemle tartışıp duruyoruz. O "Çıkamazsın dışarıya!" diyor. Ben ise kurtlara inat "Çıkacağım, banane." diyorum. Fakat bazen çıkıyoruz. İyi ki de çıkıyoruz. :) **Bengisu**

Dışarı çıkmamız ve okuldakileri özlemem. **Duru Esila**

Her dışarı çıktığımızda maske takmak insanı çooooook bunaltıyor o zamanda sanki ağzın hapismiş gibi hissediyosun **Selen**

Olumsuz yönleri hep oturduk ve bence buda iyi bir şey değildi, ayrıca çoğu yerler kapandığı için evde sıkıldık. **Ali Eren**

Psikolojim çok kötüydü çünkü aileme bir şey olacak diye çok korkuyordum üzerine bir de LGS olunca iyice strese girdim ve geceleri uyuyamaz hale geldim. Zaten çok stresli biriyim ama bu kadarını ben bile beklemiyordum. Özellikle çocuklar için olan sokağa çıkma yasaklarında insanları sokakta görünce daha kötü oluyordum. Ayrıca aile ve arkadaş özlemide vardı. Onların her zaman yanımda olmasını, beraber eğlenmemizi istiyordum ama tabiki de pandemi buna izin vermiyordu. **Başak**

Evde Kaldığımız Süre Boyunca En Çok Özlediğimiz Yerler?

**Okul - Çarşı- Park- Sinema-Deniz
Akrabalar-Arkadaşlar-Konser
Tiyatro-Spor salonları-Sokakla**

ATRAKSİYONLU YÖNLERİ

Ben aslında birkaç kez yasakta teyzemlere gitmiştim. Her dakika etrafa polis var mı diye bakıyor önüme çıkınca bembeyaz kesiliyordum, ama olsun çok aksiyonlu oluyor ve ben aksiyona bayılıyorum. **Elif Zülal**

Maske hiç takmadığım için ilk başta biraz sorunlar yaşadım. **Ali Eren**

Bazen sokağa çıkma yasağı olsa bile dışarı çıktığım olurdu ve bu cidden beni çok heyecanlandırıyordu her an bir yerden polis çıkacak diye aşırı korkuyordum ama bu tuhaf bir şekilde beni iyi hissettiriyordu. Kendimi filmde gibi hissediyor ve bir özgüven geliyordu. **Başak**

Karantinanın atraksiyonlu yönü var mıydı, yok muydu, bilmiyorum. Bengisu Duvar da top oynamam. **Duru Esila**

İLGİNÇ YÖNLERİ

Bana en ilginç gelen yönlerinin başında ilk maske geliyor, biz ki Türkiye gibi bir ülkeyiz, maske takmayı öğrendik şaka gibi ama başardık (en azından Eskişehir). Ama Hatay, Adana, Antalya orda nefes alabildiğine şükrederken bir de maskeyle nefes alacaksın, oradakilere çok acıyorum. Başka bir ilginç yönü ise (düşünmemе çok vakit oldu) nasıl onca doğa olayı bir yılda olabiliyor! Deprem oldu, salgın patladı, güneş buzul çağına girdi (ki virüse sıcakta ölüyor dediler) şimdi gelip bana patlıcan yağıyor deseler inanacak durumdayım. 2020'den çiçek yağsın istesek kaktüs yağacak, Artık bir yere gidince tsunami olmazsa, deprem olmazsa, fırtına patlak vermezse diye falan diyorum !!! **Elif Zülal**

Maske takmak bence çok ilginç bir deneyimdi bütün dünyanın bu maskeleri takarak ölümcül bir hastalıktan korunmaları bana çok mantıksız geldi. **Ali Eren**

Virüsün kendisi çok ilginçti ama bence dünyada 100 yılda olan bir olayı yaşamamız bana acaip geliyordu. Bir de dünyada hiç bilim insanı yokmuş gibi aylar aşı bulunmaması işi daha da garipleştiriyordu. Tabi ki bazı dedikodular da vardı "Acaba Çin kendi nüfusunu azaltmak için bu virüsü çıkardı ve sonra engel olamadı mı yoksa" "Bunların hepsi Amerika'nın oyunu muydu?". Bence ikisi de değil ama bütün

bu olaylar işleri daha da birbirine katıyordu. **Başak**

Karantinanın daha doğrusu pandeminin ilginç yönü evde kaldığımız süre ve evde kaldığımız süre boyunca aldığımız derslerdi. Online dersleri demiyorum. Hayat değerlerini diyorum. Arkadaşlarımızın değerini anladık. Onlar olmadan dünyanın ne sıkıcı bir dünya olduğunu fark ettik. Okulumuzun sosyalleşme açısından iyi bir yer olduğunu anladık. Öğretmenlerle yüz yüze iletişimin daha iyi olduğunu, öğretmenler olmadan bazı konuları pek kavrayamadığımızı fark ettik. Bunun gibi birçok hayat dersini karantınadayken daha iyi anladık. **Bengisu**

Farklı bilgiler öğrenmek. **Duru Esila**

Nasıl oldu bilmem ama hayatta yapamayacağım şeyleri deneme hırsı verdi ve ben de deneyip yaptım. **Selen**

KAÇ HAFTA
SONRA
O İLK
DIŞARI
ÇIKTIĞIMIZ
O GÜN?

Evden ilk çıktığımda iki dakika geç çıkmıştım iki koca dakika, şimdi o kadar çok gelmesede o an bana çok büyük bir kayıpmış gibi gelmişti. Dışarı çıktığımda bütün çocuklar ya bisiklete biniyordu ya da telefonla dışarda fotoğraf çekiniyorlardı. Ardından köye gittim sadece iki saat içerisinde nasıl güneşin altında kaldıysam yanaklarım kıpkırmızı amele yanığı olmuştu iki saat sonra zaten arkadaşım Selen geldi, bir saatin sonunda arkadaşım bize geldi üç saat aralıksız oyun oynamışız en son annem yaşıyormuyuz diye bakmaya geldi zaten sonra da aynı şekilde kaç saat odaya kapandık. **Elif Zülal**

Ne yaptım biliyor musun? Bisikletimi aldım ve o bomboş sokak yoluna çıkıp bisiklet sürdüm. **Ali Eren**

O gün uzun zamandır kendimi mutlu hissetmediğimi fark ettim. Dışarı çıktığımda heyecandan bacaklarım birbirine girmişti, tekrar o eski pozitif başak geldi ve sadece tertemiz havayı kokladım. Etrafı seyretmeye doyamıyordum sanki hiç eve girmeyecekmiş gibi ortalıkta gezmeye başladım. Dışarıyı o kadar özlemiştim ki çıkar çıkmaz bir rahatlama geldi bulduğum her parkta oturuyor çimenlere uzanıyordu, bütün çocukları dışarda görünce daha da heyecanlanmaya başlamıştım. Sanki korona bitmişse dışarıda kutluyor gibiydik. Ailemle her yeri gezdik ve bol bol fotoğraf çekildik ancak her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi bunun da sonuna gelmiştik eve girdiğimde çekmeye başladım. **Başak**

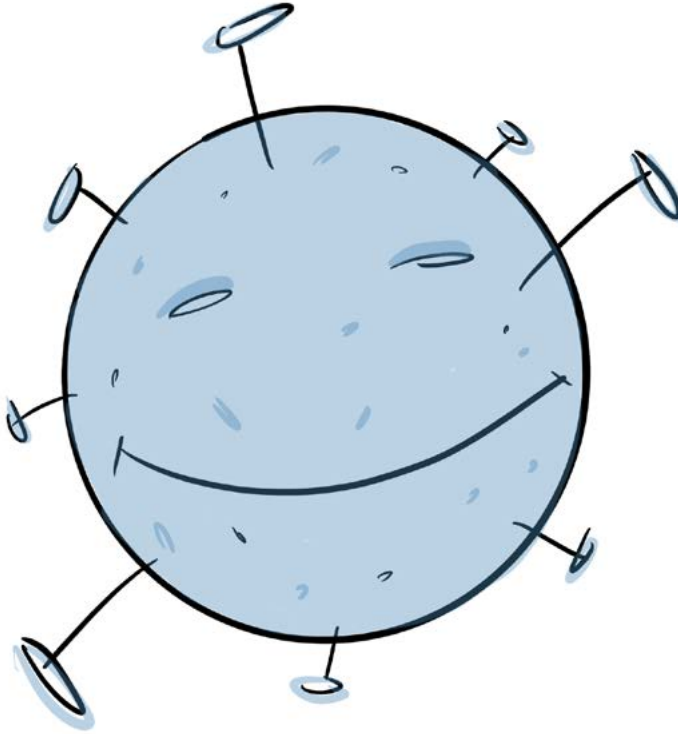
O gün sanki demir parmaklıkların olduğu bir hapishaneden çıkmış gibiydim. Özgürlüğüme kavuştum bir kere. Küçük çocuklar gibi neşeliydim. Çıktığım zaman dışarısının ne kadar çok değiştiğini fark ettim. Ağaçlar yemyeşildi. İnsanlar etrafta geziniyordu. Ve ben geçmişten gelmişim de gelecekte olanları izliyormuşum gibi bir histi. Evde kaldığım süre boyunca yaşanan değişimler beni heyecanlandırmıştı. **Bengisu**

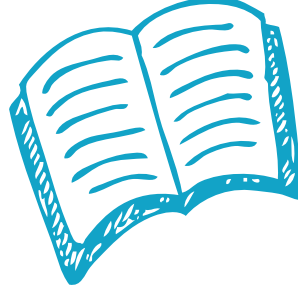
Çok mutluydum. **Duru Esila**

Kaç ay sonra gerçek bir insan gördüm. Yani ilk defa insanları ekrandan görmedim;) **Selen**

**NELER OLSAYDI
PANDEMİ
SÜRECİ
DAHA KEYİFLİ
OLURDU?**

Şüphesiz bir arkadaş, zaten çocuklar evden değil yalnızlıktan sıkıldı. Bir örnek, evde annelerle oyun oynuyorum ama bir sıkıntı var, HEP BEN KAZANIYORUM ?! Hiç mi hiç bunu söyleyeceğimi düşünmemiştim ama Kazanmaktan Sıkıldım, anneler çok kötü oynuyorlar valla kaybetmek için kötü oynuyorum, YİNE DE KAYBEDİYORLAR. Başka bir örnek ilk üç saatlik izinde arkadaşım bize gelmişti üç saat boyu odadan lavabo için bile çıkmamışız, anneler öldük mü kaldık mı merak etmişler. Sonra yemek yiyip yine odaya girmişiz üç saat daha (evet arkadaşım süre dolduktan sonra da bizdeydi). **Elif Zülal**

Benim için iyi ve keyifliydi. **Ali Eren**

Bence yanımıza bir arkadaşımızı alabilseydik çok daha keyifli olabilirdi çünkü bir dost her şeye değerdir. Onunla ne kadar eğleneceğimi düşünemiyorum bile. Sabaha kadar uyumaz akşama kadarda uyurduk büyük ihtimalle dans eder film izler, beraber kitap okurduk masa oyunlarını unutmamalım tabiki en çokta gülerdik yani anlayacağınız karantina unutulmaz olurdu. **Başak**

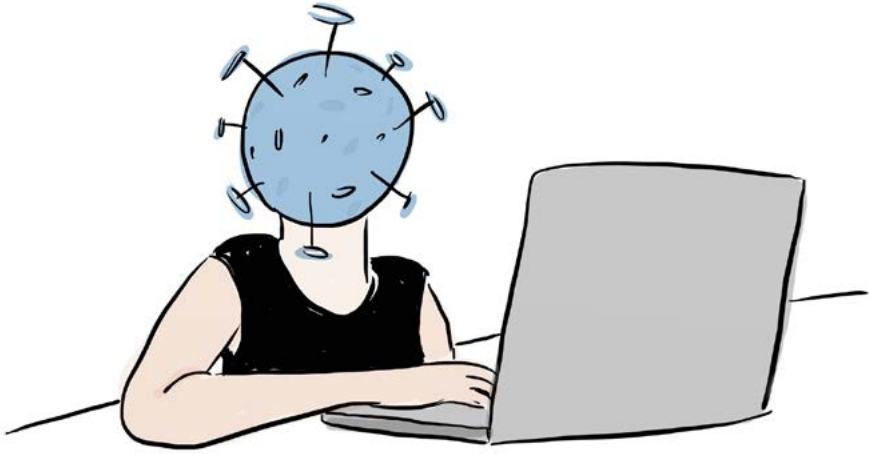
Bence arkadaşlarımızla geçirdiğimiz bir karantina fena olmazdı. En azında eğlenceli olurdu. Düşünsenize arkadaşlarınızla yaptığınız yastık savaşları, dedikodular, -dedikodu yapmanın iyi bir şey olmadığını biliyorum- sohbet muhabbet falan. Ne harika olurdu.

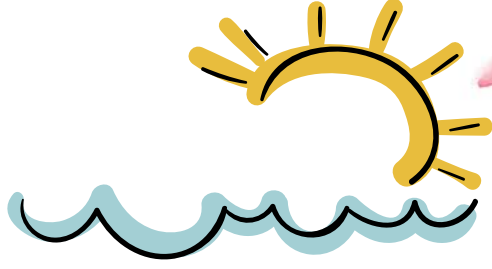
Bir de evde bir tane havuz olsaydı sıkıcı olmazdı ya da filmlerde, kitaplarda okuduğumuz kurgusal karakterlerle birlikte bir karantina geçirmek. Kurgusal karakterle bir karantina... Kulağa pek de kötü gelmiyor. :) **Bengisu**

Sokağa çıkma yasağı olmasaydı daha keyifli olurdu. **Duru Esila**

Çocuklara sokağa çıkma yasağı olmasaydı. Çocukların markete girmesine izin olsaydı :) **Selen**

ONLINE EĞİTİM NASIL GEÇTİ?

Berbat!!! Hiç benlik değil ben yanımdakiyle konuşmayı, teneffüslerde arkadaşlarımla takılmayış hocayla sohbet etmeyi severim, her dakika "sesim geliyor mu" "ekran yansıtımı görünüyor mu" değil. Ekranın başında boş boş oturup bir şeyler dinliyorsun. Zaten bir de bize ne kamera kapattırdılar ne de arka plan değiştirttiler, ben ekranın başında çok sıkıldım, uzaktan eğitim benlik değil derslerim hiç verimli geçmiyorrrrr. Tek iyi yanı üstüme tişört giyip altımda pijamayla bağdaş kurarak derse oturabildim. **Elif Zülal**

Sıkıcı ama iyi anlamda :) **Ali Eren**

Çok kötüydü çünkü ben her zaman bir şeyi canlı canlı görerek daha iyi öğreniyorum. Bu yüzden online dersten hiçbir şey anlamadım. Bir de canlı dersi açamayan öğretmenler işin içine girince işler daha da birbirine giriyor tabi ki. Ancak eğlenceli yanları da vardı. Öğrencilerden mikrofonu açıp kapatamayanlara güldüğüm kadar başka hiçbir şeye gülmemiştim. Arada bir dersi dinlemeyip, arkadaşlarımızla konuşmasak da online eğitim idare ederdi. Derslere geri gelecek olursa, okulda öğrenmeyi evde öğrenmeye kesinlikle tercih ederim. O zilin sesini, kantinin güzel yemeklerinin kokusunu boş derste olan bağırs çağırışı, arkadaşlarımız tahtaya çıkınca ona çaktırmadan kopya verişimizi, o kadar çok özledim ki, hiçbir şeye değişmem.

Başak

Aslında bana sorsalar online eğitim mi yoksa okuldaki eğitim mi diye, okuldaki eğitimi tercih ederdim. Çünkü hocalarla yüz yüzesin, daha iyi anlıyorsun. Arkadaşlarıyla konuşabiliyor, eğlenebiliyorsun. Hatta okuldayken arkadaşlarıyla birlikte olduğun için dünya gözüne başka görünüyor. **Bengisu**

Hem sıkıcı hem eğlenceli geçti. **Duru Esila**

Online eğitim güzel ama okula gitmeyi daha çok seviyorum. Hem okula gitmek daha eğlenceli! **Selen**

**PANDEMİ SÜREÇİNDE
KENDİM VE ÇEVREM HAKKINDA
FARK ETTİKLERİM
YENİ YETENEKLERİM**

Gayet iyi hama boncuktan tasarımlar yapabiliyormuşum, ne mutlu bana.
Elif Zülal

Yemek yapma. Çevrem hakkında hiçbir şey değişmemiş. **Ali Eren**

Karantinada hepimiz sabrı çok net bir şekilde öğrenmişizdir. Ben bu kadar sabırlı olduğumu cidden bilmiyordum ayrıca istediğinde günde 500 soru çözebileceğini de anladım. Okulda sosyal, çok önemli bir platformmuş. Meğerse o benim her şeyimmiş birde evde yaşanabileceğini fark ettim başka zaman olsa beni eve sokamazsınız her yerde gezmek ve sürekli bir şeyler araştırmak isterim normalde çok pozitif bir insanım ancak üzgün bir yanımın da olduğunu fark ettim karantina yüzünden insanlardan nefret ettiğimde doğrudur. Çünkü biz hayvanlara o kadar eziyet ediyormuşuz ki onlar yıllardır hayvanat bahçesinde hapisler, üstelik sırf biz kendi egomuzla onları görmeye gidelim diye. **Başak**

Herhangi bir yetenek kazanmadım ama var olan yeteneklerimi geliştirdim.
Bengisu

Tenis oynamak. **Duru Esila**

Kendi kendime deney yapabildiğimi fark ettim. Çok güzel pasta yatığımı öğrendim. **Selen**

**KARANTİNADAN
SONRA
NASIL DEĞİŞİMLER
OLDU?**

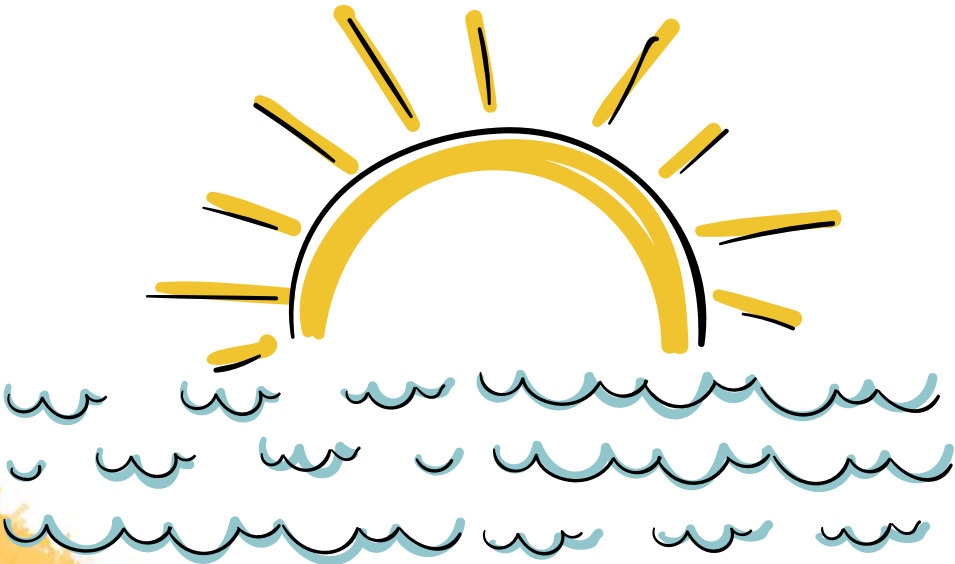
Var olana şükretmeyi öğrendim. **Elif Zülal**

En çok psikolojim değişti artık her şeyden korkar oldum çünkü sürekli panik içindeyim acaba aileme bir şey olacak mı? Ya arkadaşlarıma bir şey olursa, gibi sorular sürekli kafamın içinde yankılanıp duruyor. Üstelik hiç arkadaşlarımla görüşemediğim için ayağa da kalkamıyorum, bazen duvarlar üzerime geliyormuş gibi oluyor ve çığlık atmak istiyorum. Beni en çok rahatlatan şey kedim ona sarılınca sanki bütün acılarım diniyor ve yeniden şarj oluyorum ancak tek değişen ben olmadım arkadaşlarımda benimle aynı durumda umarım her şey geçer ve hepimiz eskisi gibi oluruz. **Başak**

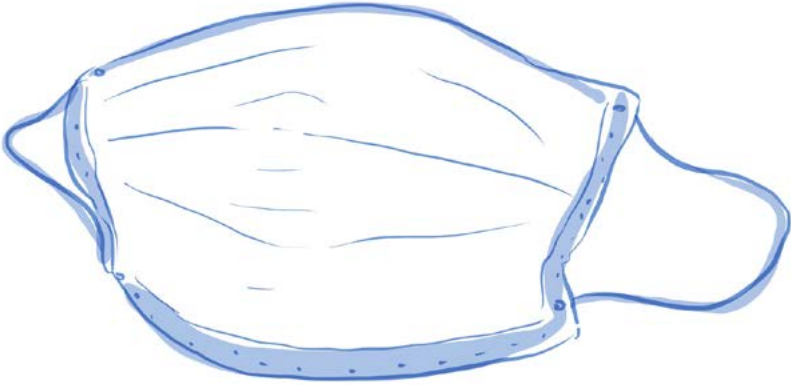
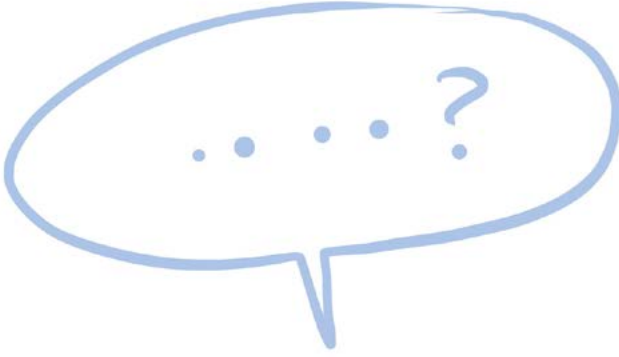
Karantinada eskiden fark edemediğimiz şeyleri fark ettim. Kendimle iç içe olabildim. Yüz yüze eğitimin çok önemli olduğunu anladım. Kısacası karantina sayesinde dünyaya farklı bir açıdan bakmaya başladım. **Bengisu**

Karantina da sıkılırken karantinadan sonra hiç sıkılmadım, çok mutluyum. **Duru Esila**

Hala karantina sürüyor yoksa sürmüyor mu? **Selen**

GELECEKTE KORONAYI NASIL ANLATIRIZ

ŞŞŞŞT adını ağızımıza almıyoruz. **Elif Zülal**

Modern Tıp. **Ali Eren**

Kesinlikle çok abartırım çünkü neden olmasın öyle daha havalı görünür bence. "Ben de corona oldum ve aylardır geçmedi. Doktorlar artık ölecek dediler. Bir deri bir kemik kalmıştım. Neredeyse ölecekken doktorlar bana aşı vurdu ve iyileştim" derim büyük ihtimalle. Bir de dünya da hiç fabrika kalmamıştı herkes ölüyordu neredeyse sadece biz vardık derim.

Başak

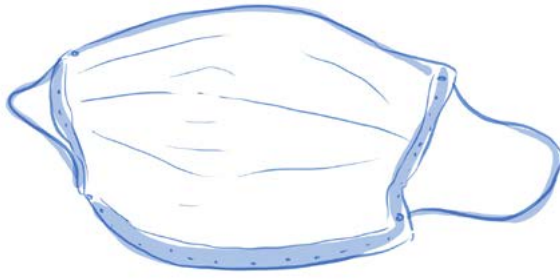
Bu soruyu hiç düşünmemişim. Bilmiyorum ne diyeceğimi. :) Sanırım "Karanlık günlerdi. Evimde sanki hapsedilmişim gibi hissediyordum. Hiç olmadığım kadar üzgündüm." diye anlatırdım. **Bengisu**

Bence aşı bulunacak. **Duru Esila**

Bence corona gelecekte çok abartarak anlatmayız da komik bir şeymiş gibi anlatırız. **Selen**

MASKE TAKTIĞIMIZDA NE HİSSETTİNİZ?

Yüzümde gereksiz bir parça, sadece bundan ibaret. **Elif Zülal**

Aslında takmak için çok heyecanlıydım ancak sonra anladım ki maske berbat bir şeymiş. O günü çok iyi hatırlıyorum hava sıcaktı ve dışarı çıkar çıkmaz maskemden bunalmaya başlamıştım ayrıca gözlüklü biri olduğum için maske gözümü buhar yapıyordu. Havada sıcak maske taktığım yer yanmaya başlamıştı 5 dakikada bir maskemi çıkartıyor biraz soluklanıp geri takıyordum. Hayatım boyunca o kadar çok susadığımı hatırlamıyorum eve geldiğimde fark ettim ki onu takmamak için dışarı bile çıkmayabilirdim.

Başak

Ben maske taktığım zaman, hastanede birçok hastalıkla mücadele eden, yaşam savaşı veren insanları daha iyi anladığımı fark ettim. Sanki bir hastalıkla mücadele ediyormuşum gibi geliyor. Ölüm bir anda gelip sizi vuracak, melek olacakmışsınız gibi hissediyorsunuz. Beklenmedik bir anda yaşanacak her şey. Hasta olduğunuz için görüşmek istediğiniz insanlarla bile görüşemiyorsunuz. Karantina ise sanki hastanedeymiş gibi oluyor. O insanları düşündüğünüzde ise her gün tedavi olmak zorunda kaldıklarını hatırlıyorsunuz. Onları hastanedeki bir odada, ilaçları ve serumları olan bir odada hayal edin. Solunum cihazına bağlılar. Ne kadar acı verici değil mi? Ben de maske taktığım zaman onları düşünüyorum. Ne kadar acı çektiklerini gözlerimin önüne getiriyorum. Hatta bazen soluduğum havadan utanıyorum. Bundan dolayı aldığınız nefesin, ciğerinize soluduğunuz havanın değerini bilin. Çünkü yaşam savaşı veren birçok insan var. Bazıları da yaşam savaşını kaybedip aramızdan göçüp gidiyor. Hiç hak etmeseler de... Size sesleniyorum. Bu yazdıklarımı okuyorsanız eğer yaşanan her saniyeyi güzel geçirmeye çalışın. Aldığınız nefesin kıymetini bilin. Kısacası hiç mutlu olmamış gibi mutlu olun her gün. Çünkü ölüm beklemez. **Bengisu**

İlk önce garip geldi. Çıkarmak istedim, sonra alıştım. **Duru Esila**

Sanki ağızım hapis edilmiş gibi hissettim. **Selen**

Alı

EKSİ 25 DERNEĞİ
Orada Çocuk Var!!

 (0222) 221 24 25

 www.eksi-25.org

 Eksi25 Derneği

 [eksi25dernegi](https://www.instagram.com/eksi25dernegi)

(0532) 391 39 25

eksi25dernegi@gmail.com

[eksi25dernegii](https://twitter.com/eksi25dernegii)

[Eksi25Derneđi](https://www.facebook.com/Eksi25Derneđi)

 Arifiye Mah. Kıbrıs Şehitleri Cad. No:31/13 Kat: 5 Odunpazarı /Eskişehir